

«Що хулою протята хвала...» (1964)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Що хулою протята хвала?
Що хвалою протята зневидь?
В темно-синю глибінь села
Матіола розкинула невід.

Хлюпотить на обличчях слів
Лоскотливий цнотливий легіт...
Тягнуть вишні до берега снів
Матіоли невидимий невід.

Попідтинню лопух лопотить,
Наче світ мій водневий знелюдів.
Ледь тріпочуться сині хати
В матіольному синьому неводі.

1964

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/scho_khuloiu_protiata_khvala